

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 349/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Šmátrala & Partners, s. r. o., Martinčekova 17, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Bratislave I sp. zn. 6T/53/2019 z 9. októbra 2021 a uzneseniam Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/4/2021 z 11. marca 2021 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo/34/2024 z 9. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv nebyť stíhaný a pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a posúdenie trestnosti činu a uloženie trestu podľa zákona účinného v čase jeho spáchania podľa čl. 50 ods. 6 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a uloženie trestu na základe zákona podľa čl. 7 dohovoru rozhodnutiami v trestnom konaní.

II.

2. Sťažovateľovi bolo uznesením z júna 2018 na základe záznamu dvoch policajtov vznesené obvinenie za to, že 21. júna 2018 o 21.45 h mal napriek uloženému zákazu viesť auto. To zistil policajt, ktorý pristúpil k autu a ktorému osoba vedúca auto predložila vodičský preukaz sťažovateľa, no ktorá následne z miesta kontroly na aute ušla. Toto uznesenie zrušil prokurátor uznesením z júla 2018 s tým, že preukaz sťažovateľa mohla predložiť iná osoba. Sťažovateľ bol ako svedok v októbri 2018 predvolaný na políciu, kde odmietol účasť na rekognícii pred policajtom, ktorý auto kontroloval. Sťažovateľ to odôvodnil tým, že policajti ho poznajú. Na rekognícii

fotografií osôb v decembri 2018 policajt označil fotografiu sťažovateľa ako osobu, ktorú kontroloval. Na základe toho bolo sťažovateľovi v decembri 2018 vznesené obvinenie.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresný súd sťažovateľa uznal vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktorého sa dopustil skutkom z uznesenia o vznesení obvinenia. Vzhľadom na zrušenie skoršieho rozhodnutia, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z rovnakého prečinu spáchaného 6. októbra 2018, sťažovateľovi za oba prečiny uložil súhrnný trest odňatia slobody na 10 mesiacov. Sťažovateľ sa bránil tým, že pri skutku nebol a svoj vodičský preukaz nechal v aute svojho brata. Spáchanie skutku považoval okresný súd za preukázané z výpovede policajtov. Policajt, ktorý kontroloval osobu vedúcu auto, uviedol, že pri kontrole po predložení vodičského preukazu porovnal fotografiu na preukaze s osobou v aute a s fotografiami v policajnom systéme a dospel k tomu, že ide o sťažovateľa. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že na 90 % je sťažovateľ osobou, ktorú kontroloval, a potom, keď ho počul, uviedol, že sťažovateľ je na 99 % osobou, ktorú kontroloval. Druhý policajt, ktorý kontrolovanú osobu nevidel, potvrdil konanie prvého policajta. To potvrdil aj videozáznam. Čiastočnú neistotu policajta okresný súd vysvetlil odstupom dvoch rokov medzi hlavným pojednávaním a skutkom s tým, že výpoveď policajta podporuje aj to, že sťažovateľa v roku 2018 spoznal na fotoalbume. Okresný súd poukázal na to, že auto vlastnil brat sťažovateľa a sťažovateľ sa na ňom dopustil rovnakého prečinu 6. októbra 2018.

4. Odvolanie sťažovateľa zamietol krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd odmietol ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadné porušenie práva na obhajobu) uviedol, že doň nemožno zahrnúť námietky nesprávneho zistenia skutku a hodnotenia dôkazov, no z týchto hľadísk boli závery súdov riadne zdôvodnené.

5. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (založenie rozhodnutia na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) najvyšší súd uviedol, že tento dovolací dôvod je daný len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom alebo dôkazy boli zabezpečené nezákonne. Podľa najvyššieho súdu nebol dôvod na to, aby po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia bol sťažovateľ a jeho obhajca upovedomený o rekognícii, na ktorú bol sťažovateľ predvolaný ako svedok a ktorej sa odmietol zúčastniť. Rovnako sťažovateľ nebol obvinený v čase rekognície z fotoalbumu. K námietke sťažovateľa, že mu bola uložená pokuta za odmietnutie rekognície, uviedol, že to nie je podstatné pre posúdenie dôkazov. K námietke, že rekogníciu možno vykonať až po vznesení obvinenia, najvyšší súd uviedol, že to z § 126 Trestného poriadku nevyplýva, a to, že mal byť policajtovi známy už pred rekogníciou, neznamena jej nezákonnosť, keďže týmto úkonom sa identifikuje nielen neznáma osoba, ale sa ním potvrdzuje aj totožnosť už známej osoby.

6. Ako nedôvodnú najvyšší súd vyhodnotil námietku sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd pochybil, keď medzi výsluchmi svedkov (policajtov) urobil prestávku, počas ktorej sa mohli radiť. Toto tvrdenie označil ako hypotetickú úvahu. K tvrdeniu sťažovateľa, že vo veci mala byť použitá zásada v pochybnostiach v prospech obvineného, najvyšší súd uviedol, že ide o nesúhlas s hodnotením dôkazov, no dodal, že rozhodnutie vychádzalo z komplexu dôkazov. K nevypočutiu majiteľa auta najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ jeho výsluch nenavrhol.

7. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku (vedenie neprípustného trestného stíhania) najvyšší súd uviedol, že táto námietka sťažovateľa vychádza z toho, že mu bolo nedôvodne vznesené obvinenie, a odkázal na svoju predchádzajúcu argumentáciu a úpravu neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 Trestného poriadku. Uzavrel, že sťažovateľom tvrdené skutočnosti nie sú okolnosťou neprípustnosti trestného stíhania. K námietke sťažovateľa o tom, že nebol dôvod na to, aby mu bol uložený súhrnný trest s ohľadom na to, že už vykonáva trest odňatia slobody 12 rokov, najvyšší súd uviedol, že túto argumentáciu podriadil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (uloženie neprípustného trestu alebo trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby), no odmietol, že by bol daný, keďže sa netýka primeranosti uloženého trestu a sťažovateľovi bol uložený trest v rozsahu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

III.

8. Podľa sťažovateľa sa v jeho veci postupovalo svojvoľne a rozhodnutie súdov je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonne, keďže rekognícia z fotoalbumu bola v rozpore so zákonom. Sťažovateľ zdôrazňuje, že rekognícia mala byť vykonaná neodkladne po skutku, keďže následné rekognície nasledovali tomu, ako ho policajt viackrát videl na oddelení polície, či už pri jeho zadržaní 6. októbra 2018, alebo pri jeho predvolaní na rekogníciu, ktorú odmietol v októbri 2018. Je toho názoru, že jeho ústavné práva boli porušené už postupom orgánov činných v trestnom konaní.

9. Sťažovateľ ďalej namieta odôvodnenie rozhodnutí okresného a krajského súdu v časti, v ktorej sa podľa neho vysporiadali s jeho námietkami proti nezákonnej rekognícii. Ďalej namieta, že v konaní pred okresným súdom bol ako dôkaz vykonaný úradný záznam policajtov, a to, že zo spáchania skutku ho usvedčoval len jeden policajt. Sťažovateľ rovnako ako v dovolaní namieta, že medzi výsluchmi policajtov na hlavnom pojednávaní bola urobená prestávka. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza, že jeho odôvodnenie je alibistické, keďže nereagovalo na jeho rozhodujúcu námietku týkajúcu sa rekognície z fotoalbumu. Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd aj bez návrhu mal vysporiadať s tým, že bol vykonaný listinný dôkaz (úradný záznam policajtov).

10. Napokon sťažovateľ namieta, že okresný súd pri rozhodnutí vedel, že už vykonáva 12-ročný trest odňatia slobody a vyhol sa možnosti neuložiť mu súhrnný trest a krajský súd na túto jeho námietku reagoval len tým, že trest je v súlade so zákonom a primeraný. Ďalej argumentuje, že trest odňatia slobody na 10 mesiacov mu bol uložený v trestnej sadzbe osem mesiacov až dva roky, no ak by mu bol trest ukladaný podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, bola by trestná sadzba dva roky bez stanovenia spodnej hranice. Z toho vyvodzuje, že uložený trest 10 mesiacov je pri zohľadnení trestu odňatia slobody na 12 rokov neprimeraný a neúčelný, a preto zasahuje do jeho ústavných práv. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje, že okresný a krajský súd uloženie trestu nedostatočne zdôvodnili a najvyšší súd sa inou trestnou sadzbou v súvislosti so zmenou Trestného zákona nezaoberal.

IV.

11. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu bol na jeho

dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozhodnutiam okresného a krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. V rozsahu proti uzneseniu najvyššieho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119). Treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Takáto interpretácia je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu, ak je svojvoľná alebo formalistická (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje svoju námietku z dovolania, ktorá vychádza z tvrdenia, že rozhodnutie o jeho vine vychádza z rekognície, ktorá bola nezákonným dôkazom. Najvyšší súd k tomu v dovolaní uviedol, že nebol dôvod na to, aby po zrušení uznesenia o vznesení obvinenia bol sťažovateľ a jeho obhajca upovedomený o rekognícii, keďže v čase jej vykonania nebol obvinený, čo je zvýraznené tým, že sa už predtým odmietol rekognícii zúčastniť. Tento záver najvyššieho súdu nie je zjavne mylný a nemožno sa stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že rekognícia by bola v súlade so zákonom len vtedy, ak by bola vykonaná bezprostredne po skutku. Je tomu tak preto, že dôvodné podozrenie zo spáchania skutku sťažovateľom bolo dané už bezprostredne po skutku nielen na základe výpovede policajta, ktorý sťažovateľa kontroloval, ale aj na základe toho, že tomuto policajtovi bol pri kontrole predložený jeho vodičský preukaz. Záver prokurátora o tom, že v tejto situácii nebol dôvod na vznesenie obvinenia, neznamená, že len bezprostredne po skutku vykonaná rekognícia by bola v súlade so zákonom.

14. Rovnako neobstojí ani druhá časť argumentácie sťažovateľa, ktorá vychádza z toho, že len rekognícia bola usvedčujúcim dôkazom. Tak tomu nie je, pričom z argumentácie okresného súdu je zrejmé, že ako rozhodujúci dôkaz okresný súd vyhodnotil výpoveď a identifikáciu sťažovateľa policajtom na výsluchu na hlavnom pojednávaní. Všeobecné súdy sa tak v konaní vysporiadali s námietkou sťažovateľa o nezákonnosti rekognície, pričom spáchanie skutku považovali za preukázané aj z iných dôkazov, ktoré nasvedčovali správnosti identifikácie sťažovateľa kontrolujúcim policajtom ako jediným priamym dôkazom. Z toho, že sťažovateľ bol usvedčovaný kontrolujúcim policajtom, a tým, že bol predložený jeho vodičský preukaz, skutku sa dopustil na aute svojho brata, na ktorom sa rovnakého prečinu dopustil aj o pár mesiacov, pričom priebeh kontroly usvedčujúceho policajta potvrdzovala nielen výpoveď druhého policajta, ale aj videozáznam, nemožno dospieť k tomu, že by bol skutkový záver okresného súdu nedostatočne odôvodnený alebo zjavne mylný. Preto je vylúčené, že by namietaným uznesením najvyššieho súdu boli porušené ústavné práva sťažovateľa na súdnu ochranu (spravodlivé súdne

konanie) a nebyť stíhaný a pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom.

15. Porušenie týchto ústavných práv sťažovateľa nemožno vyvodit' ani z toho, že v konaní pred okresným súdom bol ako dôkaz vykonaný úradný záznam policajtov a to, že medzi výsluchmi policajtov na hlavnom pojednávaní bola urobená prestávka. Je tomu tak preto, že skutkový záver okresného a krajského súdu nevychádza primárne z úradného záznamu, ale predovšetkým z výsluchu policajta na hlavnom pojednávaní. Nedá sa nestotožnit' s hodnotením námietky sťažovateľa v súvislosti s prestávkou na hlavnom pojednávaní. Záver o tom, že táto námietka je hypotetická, nie je zjavne mylný, keďže z nej nie je zrejmé, v čom mohol ako svedok vypovedajúci policajt, ktorý sťažovateľa neidentifikoval, menit' svoju inak rozporu prostú výpoveď.

16. Vylúčené je porušenie ústavných práv sťažovateľa na uloženie trestu podľa zákona účinného v čase jeho spáchania podľa čl. 50 ods. 6 ústavy a uloženie trestu na základe zákona podľa čl. 7 dohovoru. Sťažovateľovi bol za dva prečiny uložený trest odňatia slobody na 10 mesiacov, a to pri ním zdôrazňovanej trestnej sadzbe osem mesiacov až dva roky podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a pri do úvahy prichádzajúcej trestnej sadzbe odňatia slobody až na dva roky v čase rozhodovania najvyššieho súdu. Ani pri jednej z týchto trestných sadzieb nemožno dospieť k záveru, že by sťažovateľovi bol uložený trest bez toho, aby mal základ v účinnom ustanovení zákona. Na tom nemení nič ani to, že súdy pri ukladaní trestu nezohľadnili to, že už vykonával 12-ročný trest odňatia slobody a bola možnosť, aby mu za dva prečiny nebol uložený súhrnný trest odňatia slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu